

I N H O U D

- Visies op meedenken, meedoen en meebeslissen 3
- ‘Als u begrijpt wat ik bedoel’
BureauTaal vereenvoudigt teksten 6
- De burger aan het woord: trend of werkelijkheid 7
- Vrouwenstemmen kleuren de vernieuwing 12
- De burger in de schijnwerpers
Randvoorwaarden en valkuilen bij burgerparticipatie 13
- Korte berichten 17
- De verantwoordelijkheid leggen waar die
thuishoort
Burgerparticipatie in Apeldoorn 18
- Jongeren en participatie
“Als je de taal van jongeren niet spreekt,
raak je ze kwijt” 20
- Politiek is van iedereen
Van burgerinitiatief tot politieke markt 22
- Inclusief, partners in politiek 26
- Jongeren, allochtonen en participatie:
gaat dat samen?
Portret van twee jonge organisaties 27
- Literatuur 30

COLOFON **Enzovoort Visies** is een uitgave van Enzovoort-innovatie in emancipatie; het emancipatiebureau voor de provincie Gelderland. **Visies** is een thematische uitgave, die circa twee keer per jaar uitkomt. Nummer 6 verschijnt zomer 2006 en heeft als onderwerp allochtone vrouwen en de arbeidsmarkt.

Redactie

Hoofdredactie: Henriëtte Neuijen (Enzovoort)
(Eind)redactie: Hatice Bölek (Enzovoort), Jannie Groenewold
(Vrouwendocumentatiecentrum De Feeks).

Aan dit nummer werkten mee: het team van Enzovoort, Eduard van Vloten (De Beuk) en Maurice de Greef (Spectrum).

Redactieadres

Enzovoort-innovatie in emancipatie
Postbus 606 6800 AP Arnhem
T (026) 351 70 17
F (026) 445 41 67
E info@enzovoort.org

Enzovoort ontvangt voor haar werk subsidie van de provincie Gelderland.
ISSN: 1572-7696
© Enzovoort, januari 2006

Foto's

Foto omslag: In Spe, Debatdriedaagse, november 2005.

Vormgeving & Druk

Vormgevers Arnhem bNO
Drukkerij Stunnenberg

Illustraties & digitale beeldbewerking foto omslag: Dorine Moret

Redactioneel

Het woord participatie herinner ik me voor het eerst uit mijn lagere schooltijd in de jaren zeventig. Misschien lag het aan mijn nog wat beperkte woordenschat, maar naar mijn idee was het woord plotseling uitgevonden. Ouderparticipatie. De jaarlijkse Kijkavond waarop je vader en moeder allerlei werkjes kwamen bekijken en een praatje maakten met de juf, was niet meer genoeg. Er kwamen tien-minutengesprekken, sporadisch een leesmoeder en een ouderraad. Uit die tijd herinner ik me ook dat onze klas een of ander meningsverschil had met de onderwijzer en dat de brutaalsten namens ons allen ‘inspraak eisten’ en dat we demonstratietje speelden op het schoolplein.

Dertig jaar later blijkt participatie allerm minst een verbleekt begrip. Burgerparticipatie blijkt zelfs ‘hot’. Vooral gemeenten zetten steeds vaker in op het stimuleren van actief burgerschap en verzinnen daar tal van methodes voor. Een belangrijk doel is het verbreden van draagvlak en het formuleren van beleid dat beter aansluit op wat inwoners belangrijk vinden voor hun stad of dorp.

De politiek komt dichterbij de burger toe en dat is geen luxe. Er zijn heel wat wijken in Nederland verpauperd, voordat bestuurders op het idee kwamen dat het verstandig zou kunnen zijn om noodkreten van bewoners serieus te nemen. De toon van die signalen klinkt wellicht niet voor iedereen even prettig, maar dat neemt niet weg dat de kern ervan wel hout snijdt. Mensen willen een leefbare woonomgeving. Bij een buurtgerichte aanpak, blijken bewoners daar ook zelf aan bij te willen dragen.

Over het ogenschijnlijk neutrale woord burger valt nog wel iets te zeggen. Want welke burgers leveren een inbreng? Is de mondiale middenklasser bereikt, die toch zijn mening wel kenbaar maakt? Praten de allochtone moeders mee op school, of is men al blij als zij hapjes maken voor de multiculturele kerstviering?

Het aandeel van vrouwen in de gemeentepolitiek komt maar niet boven een kwart uit. Hoe groot is de inbreng van vrouwen bij participatieprojecten? En dan hebben we het nog niet over leertijd, of opleidingsniveau.

Als nadeel van participatie wordt wel genoemd dat het veel tijd kost; tijd die juist schaarser wordt. Een kritische afweging of burgerparticipatie in de gegeven situatie adequaat is, is daarom van belang. Er moet voor beide partijen iets te winnen zijn. Op het randje balanceren scholen die ouders (moeders?) inschakelen bij de schoonmaak, om zo hun budgetproblemen op te lossen. Dat kan gebeuren omdat ouders zelf met het initiatief komen, maar dat er ook ouders zijn die ervoor bedanken is niet verwonderlijk. Iedereen is medeverantwoordelijk voor de leefbaarheid van de maatschappij. Maar de verantwoordelijkheid moet wel in balans blijven. Die balans begint door te slaan als het beroep op de vrijwillige inzet van mensen een verkapt manier is om te bezuinigen. Ervaring leert dat dit soort besparingen vrijwel altijd op een andere plek weer tot nieuwe kosten leiden. Mensen betrekken, mee laten denken en mee laten beslissen kan veel opleveren, maar de motieven moeten zuiver zijn. De bedoeling is steeds dat de winst in de inhoud zit. Hoe je die winst bereikt, maar ook hoe weerbarstig de praktijk soms is, daarover gaat deze *Visies*.

Henriëtte Neuijen